

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Пловдив, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Радостина Анг. Стефанова Въззивно гражданско дело № 20235300502621 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК и 286 от ТЗ във вр. с чл. 266 от ЗЗД, чл. 309а, ал.1, пр. 1 от ТЗ и чл. 309а, ал.1, пр. 2 от ТЗ.

Образувано е по подадена въззивна жалба от „Ицо Транс 95“ ЕООД, с ЕИК 202844103, с адрес- гр. ***, чрез адв. М. П., против Решение № 3446/22.07.2023г., постановено по гр.д.№ 5297/2023 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XXIV гр.с., с което е осъдено да заплати на „Викинг Асистънс“ ООД, с ЕИК 205556608, с адрес: гр. Пловдив, ул. „Ген. Данаил Николаев“ № 3а, следните суми:

- по предявения иск с правно основание чл. 286 от ТЗ във вр. с чл. 266 от ЗЗД, сумата в размер на **1 200 лв.** – главница, представляваща дължимо възнаграждение за извършена услуга „пътна помощ“ по фактура № 1000000202/03.11.2020г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 12.04.2022г., до окончателното плащане;

- по предявения иск с правно основание чл. 309а, ал.1, пр. 1 от ТЗ,

сумата в размер на **169,68 лв.** – обезщетение за забава върху главницата в размер на законната лихва за периода 15.11.2020г. – 07.04.2022г.,

- по предявения иск с правно основание чл. 309а, ал.1, пр.2 от ТЗ, сумата в размер на **80 лв.** – разноси за събиране на вземанията по фактура № 1000000202/03.11.2020г.;

както и е осъдено дружеството да заплати на „Викинг Асистънс“ ООД, с ЕИК 205556608, разноси в производството по съразмерност, както следва: за държавна такса – **149,61 лв.**, за адвокатски хонорар – **847,80 лв.**, за експертизи – **349,09 лв.**

Моли да бъде отменено и вместо това да се постанови друго, с което да се отхвърли изцяло исковата претенция.

Въззиваемата страна „Викинг Асистънс“ ООД, чрез адв.К. О., депозира писмен отговор, че жалбата е изцяло неоснователна. Претендира разноси.

Пловдивският окръжен съд – V възз. гр. с., след преценка на процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата и събраните доказателства по делото във връзка с доводите на страните, прие за установено следното:

Пред Районен съд – Пловдив от „Викинг Асистънс“ ООД против „Ицо Транс 95“ ЕООД е заведена искова молба, ведно с писмено уточнение към нея неразделна част, с която посочва, че с ответника са в търговски отношения по предоставяне на услуга „Пътна помощ“ – изправяне и изтегляне до сервиз в гр. Пловдив на обърнат камион на ответното дружество на автомагистрала „****“ на *** км. след Пловдив. Конкретизира, че ответникът направил заявка по телефон и след като страните се съгласили за съответното възнаграждение от 1200 лв., ищецът извършил услугата на 02.11.2020 г., като издал съответна фактура от 03.11.2020 г., с падеж до 10.11.2020 г. Изтъква, че на място присъствали шофьорът на камиона и лице представяло се за управител, което обещало да плати по фактурата възможно най-скоро още същия ден по банков път, за което посочил адрес, на който фактурата била изпратена. Ответникът не направил възражение по качеството на извършената услуга, нито по дължимото възнаграждение, но и след поканата за доброволно изпълнение, не платил дължимата сума.

Ищецът прилага фактура с № 1000000202/03.11.2020г., издадена на стойност 1 200 лв., копие от „Вайбър“ комуникация, обратна разписка от ПДИ.

Ответникът „Ицо Транс 95“ ЕООД в срока по чл. 131 от ГПК депозира писмен отговор, с който оспорва иска. Възразява, че не е подавал заявка за „Пътна помощ“, нито представител на дружеството, нито му е известно това да е сторил служител на дружеството. Поддържа, че не е в търговски отношения с ищеца. Не оспорва настъпването на процесното ПТП, но твърди, че камионът е каран от служител на дружеството, който към момента не работи в него, а дори пътната помощ е извършена от друго лице, чиято фактура е осчетоводена. Посочва, че представената от ищеца фактура не е осчетоводена от счетоводството на ответното дружество.

Прилага фактура за пътна помощ № 302/10.11.2020г., изд. от „Тим Ауто 999“ ООД, на стойност 6 240 лв.

В хода на производството са допуснати ССЕ, изпълнена от в.л. Б. В. и СТЕ, изпълнена от в.л. инж. С. М.. Приложен е Акт за установяване на административно нарушение, от който се установява, че ПТП е било реализирано на 30.10.2020г.

Разпитани са и допуснатите свидетели на страните.

Районният съд, за да уважи предявения иск изцяло, излага основни съображения, че е било установено от съвкупната преценка на свидетелските показания, в които има несъществени противоречия, че след станалото ПТП влакът на камиона бил наклонен в канавата/пръстта, а ремаркетото му било перпендикулярно на платното за движение. Това наложило извършване на действия по изваждането и изправянето му. Първоначално такива действия били предприети от ищцовото дружество посредством два камиона на пътна помощ, тъй като работата не можела да се извърши с единия камион на ищеца претърпял авария, тъй като се спукал резервоарът и изтекло гориво. Това наложило в операцията по изваждане на обърнатия камион да се включи още един камион, който принадлежал на друго дружество, оказващо услуги по пътна помощ – „Тим Ауто 999“ ООД. Заедно двете дружества по пътна помощ извадили обърнатия камион от канавката и го изправили, след което камионът на „Тим Ауто 999“ ООД го издърпал до намиращата се на не повече от 1 км. разстояние бензиностанция. В тази насока са кредитирани

показанията на св. Б. Г. и Я. М., като същите са подкрепени частично и от впечатленията на св. Р. Р. и Р. П., които видели разлятото гориво на пътя, както и неуспешните опити на ищцовото дружество с един репатрак да извади обърнатия камион самостоятелно, което било осъществено чак след появата и включването на втората пътна помощ на „Тим Ауто 999“ ООД.

Районният съд аргументира също, че по силата на предварителното уговаряне на цена, фактическото извършване на услугите по изправяне и изваждане на камиона от канавката от ищеца, съвместно с друго дружество, в което участвал и представител на ответника с указания и препоръки, с последващото изявление от Х. Р., че е доволен от свършената работа и даването на данни за издаване на фактура, може да се направи извод, че между страните възникнало правоотношение по търговска сделка, по която ищецът изпълнил само на половина задълженията си, но така свършената работа била приета от представител на ответника.

В тази насока е било изявлението му на 3.11.2020г. в приложението „Вайбър“, за което майка му – св. П. е потвърдила в открито съдебно заседание, че изхожда от неговия номер и с което Х. Р. дава указания къде да се изпрати фактурата за извършената услуга.

Районният съд посочва, че макар счетоводната експертиза да не е установила осчетоводяване на фактурата, правоотношението е доказано чрез горните доказателствени средства. След като между страните са възникнали търговски отношения и е извършена работа, която е била приема от ответника, по правилата на договора за изработка, на основание чл.266 от ЗЗД, поръчващият следва да заплати възнаграждение за приетата работа.

Съгласно заключението на ССЕ за работа по изправяне и изваждане на камиона пазарните цени са в размер на 3540 лв., без ДДС, а за извършване на тази работа съвместно от две дружества следва да се изчисли тази стойност на половина. В тази връзка вещото лице дава стойност от 2124 лв. /с ДДС/. Това е средният размер на работата, извършена от ищеца, но доколкото същият е поискал 1200 лв., с оглед диспозитивното начало, следва да му се присъди тази сума.

Районният съд мотивира, че е настъпил падежът на това задължение, но не от датата, от която се сочи в исковата молба. Съгласно нормата на чл.303а, ал.3 от ТЗ, падежът за плащане настъпва в 14-дневен срок от деня,

следващ извършването на услугата, или от 31.10.2020г. Сроктът за плащане е бил до 14.11.2020г., от следващия ден – 15.11.2020г., ответникът е изпаднал в забава. На осн. чл.309а, ал.1, пр. 1 от ТЗ дължимото обезщетение за забава в размер на законната лихва е от деня на забавата. Обезщетението за забава за период от 15.11.2020г. – 07.04.2022г. е в размер на 169,68 лв., за изчисляването на което не са нужни специални знания.

С въззивната жалба на „Ицо Транс 95“ ЕООД се въвеждат възражения, че Районният съд неправилно е възприел дадените свидетелски показания, тъй като от описаната фактическа обстановка, става ясно, че Х. В., служител в дружеството е установил, че с действията си представителите на ищцовото дружество не са предприели адекватни действия за да извадят аварирания тежкотоварен автомобил заедно с ремаркетото му от канавката. В. е отказал услугата на „Викинг Асистънс“ ООД, тъй като с действията, които извършвали същите щели да увредят целостта на ремаркетото и да го усучат. Тази повреда би нанесла тотална щета на вещта. Независимо от неговото настояване услугата била преустановена поради настъпила авария у специализирания автомобил, собственост на ищеца. На следващо място, счита, че не следва да се цени и „Вайбър“ кореспонденцията, предоставена от ищеца, тъй като няма доказателства, че да е автентична, като същата е оспорена. Жалбоподателят счита, че Районният съд се е предоверил и е приел за доказателство хвърчащ лист, който няма никаква доказателствена стойност.

На следващо място фактурата предоставена от ищеца, която, както е прието за установено от приетата и неоспорена счетоводна експертиза не е осчетоводена в счетоводството на ответника. Фактурата е единствено за изпращане и изтегляне в сервиз, което не отговаря на истината. Още повече ищецът твърдял, че услугата, която е предоставил и каквато е и задачата на експертизата е да се оцени и събиране на товара и почистване на пътното платно. Очевидно, това не било сторено от ищцовото дружество, ако е било почиствало пътното платно, това се е наложило заради разсипаното от тях гориво.

Окръжен съд – Пловдив, въззивна инстанция, на осн. чл.269 от ГПК, се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. За нарушаване на императивни правни норми съдът е длъжен да

следи служебно и без да има изрично оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

От разпитаните свидетели по делото, а именно в съдебно заседание на 18.01.2023г. Б. Г. /без родство/, доведен от ищеца, Р. В. /дъщеря на управителя на ответното дружество Ю. П./ и Р. П. /съпруга на управителя на ответното дружество/, както и от показанията в съдебно заседание на 21.02.2023г. на св.Я. М., се установява почти безпротиворечива обстановка, според която въззиваемото дружество е получило заявка на 02.11.2020г. по телефона за аварирал камион, след която управителят и един служител заминали на място на случилото се ПТП. Извършени били съответни действия по изваждането и изправянето му, като на практика това се е осъществило с помощта и на една друга фирма „Тим Ауто 999“ ООД, оказваща също такива услуги по пътна помощ, понеже работата не можела да се извърши само от ищеца по причина, че камионът спукал резервоар и изтекло гориво. Двете дружества по пътна помощ извадили обърнатия камион от канавката и го изправили, след което камионът на „Тим Ауто 999“ ООД го бил издърпал до близката бензиностанция. От тези показания, както и от приложената кореспонденция по „Вайбър“ се налага извод, че е възникнало търговско правоотношение между страните по предоставяне на процесната услуга пътна помощ срещу определено възнаграждение. Без уважение следва да се остави възражението на жалбоподателя да не се взима предвид кореспонденция по „Вайбър“. От изявлението, направено от св.Р. П., по повод на предявения документ на л.5 по делото, същата е отговорила, че „Телефонният номер най-отдолу е на Х.“. „Обадили са се явно, за да има фактура, дори и се били скарали по телефона, но не знае точно кой е бил“.

Относно настъпването на падежа за плащането му, въззивният съд констатира, че към исковата молба е приложена обратна разписка от Покана за изпълнението на вземането /на л.6/, получена от ответника на 25.02.2022г. Районният съд обосновано е приел друга по-късна дата, прилагайки разпоредбата на чл.303а, ал.3 от ТЗ, затова защото, падежът за плащане е в 14-дневен срок от деня, следващ извършването на услугата, или от 31.10.2020г. След изтичане на срока за плащане, ответникът изпада в забава, а именно на следващия ден - дата 15.11.2020г.

По отношение на фактурата, приложена с исковата молба и на която се позовава ищецът, същата подлежи на преценяване в съвкупност с всички събрани доказателства.

Досежно сумата 80 лв. - разноски за събиране на вземанията по фактура № 1000000202/03.11.2020г., жалбоподателят не въвежда конкретно възражение. Въззивният съд намира, че е дължима на осн. чл. 309а, ал.1, пр.2 от ТЗ, за описаните дейности по събиране на вземането преди завеждане на делото, а именно изпращане на покана за доброволно изпълнение до ответника и телефонни разговори във връзка със спора, като сумата е законово определена като размер.

Решението се явява законосъобразно и подлежи на потвърждаване.

Разноски.

Съобразно правния резултат дружеството - жалбоподател „Ицо Транс 95“ ЕООД ще бъде осъдено да заплати на въззиваемата страна „Викинг Асистънс“ ООД, сумата 450 лв. за адвокатско възнаграждение, заплатено чрез банков превод, съгласно ДПЗС, фактура с № 100094/19.09.2023г., платежно нареждане от 20.09.2023г., и Списък за разноските по чл.80 от ГПК.

По мотивите, Пловдивският окръжен съд – V възз. гр.с.

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 3446/22.07.2023г., постановено по гр.д.№ 5297/2023 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XXIV гр.с. **в частта**, с която „Ицо Транс 95“ ЕООД, с ЕИК 202844103, с адрес- гр. ***, е осъдено да заплати на „Викинг Асистънс“ ООД, с ЕИК 205556608,

- по предявения иск с правно основание чл. 286 от ТЗ във вр. с чл. 266 от ЗЗД, сумата в размер на **1 200 лв.** – главница, представляваща дължимо възнаграждение за извършена услуга „пътна помощ“ по фактура № 1000000202/03.11.2020г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 12.04.2022г., до окончателното плащане;

- по предявения иск с правно основание чл. 309а, ал.1, пр. 1 от ТЗ, сумата в размер на **169,68 лв.** – обезщетение за забава върху главницата в

размер на законната лихва за периода 15.11.2020г. – 07.04.2022г.,

- по предявения иск с правно основание чл. 309а, ал.1, пр.2 от ТЗ, сумата в размер на **80 лв.** – разноси за събиране на вземанията по фактура № 1000000202/03.11.2020г.;

както и е осъдено дружеството да заплати на „Викинг Асистънс“ ООД, с ЕИК 205556608, разноси в производството по съразмерност, както следва: за държавна такса – **149,61 лв.**, за адвокатски хонорар – **847,80 лв.**, за експертизи – **349,09 лв.**

В останалата част решението е влязло в сила.

Осъжда „Ицо Транс 95“ ЕООД, с ЕИК 202844103, с адрес- гр. ***, да заплати на „Викинг Асистънс“ ООД, с ЕИК 205556608, сумата **450 лв.** за адвокатско възнаграждение по възз.гр.д.№ 2621/2023г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, V гр.с.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____